

247
101

NOBILIUM QUÆSTIONUM
ETHICARUM DECAS X.

De
A M I C I T I A.

Quam
ANNUENTE GRATIA DIVINA
In illustri VVittebergensum Academia,
SUB PRÆSIDIO

M. HENRICI VELSTENII,

Philos. Moralis Prof. Publ.

Defendendam suscipiet

HERBORDUS BARTOLDI

Hannovera-Saxo.

Ad diem 13. Septemb. horis locog, consuetis.

Ecclesiast. 6.

*Amico fideli nulla comparatio, & non est digna
ponderatio auri & argenti contra bonitatem fidei
illius. Amicus fidelis medicamentum vite & immor-
talitatis, & qui timent Dominum, inveniunt illum.*

VVITTEBERGÆ

Typis JOHANNIS GORMANNI,

ANNO M. D. CX.

Vivis spectatissimis, Prudentissimis, Virtute
& rerum Politicarum usu pra-
stantissimis,

Dn. HERBORDO von Wintheim-
Dn. HERMANNO BARTHOLDI.
Dn. DIRICO SALGEN.

Illi, Patricio Hannoverano, Avo meo,
nullo non observantiae genere prose-
quendo :

Isti, Reverendissimi & Illustrissimi Principis
ac Domini, Dn. HENRICI JULI Postulati
Episcopi Halberstadensis, Ducis Brunovicen-
sis & Lunaburgensis &c. Quaestori, Parenti
meo omni filiali obsequio venerando,
Huic, ejusdem Illustriss. Principis Proqua-
estori Affini & Fautori meo sence-
re colendo.

*Exercitium hocce Ethicum
in grati animi signum
& studiorum meorum
testimonium inscribere
Volui, & debui*

HERBORDUS BARTHOLDI Respond

QVÆSTIO I.

Quid sit Amicitia & quotuplex?

DEcorati ipsimet virtutibus, inquit Piccol:
rectoq; iudicio praditi, cum inspicimus in
alterius animo per varias actiones eundem
virtutis splendorem, illum, ut bonum no-
stroq; habitui consimilem approbamus, be-
nevolentiaq; prosequimur: quæ benevolen-
tia crescens appetitionem parit objecti, ut & desiderium con-
ferendi beneficia in illud, ex quibus dilectio constituitur. Et
quia finem amicitie, qui est vitæ conjunctio, assequi non pos-
sumus, nisi alter quoq; nos amet, idcirco per congruentes vir-
tutum actiones efficere nitimur, ut idem ab altero de animo
nostro fiat iudicium, ut eadem ratione ipse nos quoq; ama-
re incipiat, qui matuus amor varijs actionibus temporisq; diu-
turnitate confirmatus in amicitiam transit, adeo ut à cogni-
tione honesti ad benevolentiam, à benevolentia ad amorem,
ab amore ad amicitiam fiat progressio. Piccol. grad 7. c. 4.
Postquam igitur hætenus ipsas virtutes morales contempla-
tissimus: nunc tractationem de amicitia, quæ uti ex dictis
constat, virtutum fructus maximè principalis, hinc minimè
omnium prætermittendam putamus. Hanc igitur nos hæc
vice suscipiendi, ad propositam questionem strictim & breviter
respondemus. Et quidem I. cum Aristotele dicimus, quòd a-
micitia sit benevolentia mutua & manifesta vel virtu-
tis vel utilitatis vel voluptatis causâ concepta, s. Nic.

c. 2. *Vel ut alij:* Amicitia est proæretica cōjunctio amico-
rū inter sese, orta ex boni ipsius cognōti approbatione
& appeti- tione ejus adipiscēdi & fruendi gratiā. Dicimus
v. amicitiam proæreticam conjunctionē ad excludendā
conjunctionem naturalem, quæ suo ambitu amicitiam non
comprehendit. 2. Causa efficiens amicitia est cūm cognitio,
approbatio & persecutio boni in alio existentis, si ve illud
sit verū bonum, si ve apparens, si ve honestum, si ve utile, si
ve jucundum. 3. Finis est boni cogniti adeptio & fruitio.
Nulla enim amicitia vel initur vel conservatur, nisi eo fine,
ut amici bonum in alijs amicus cognitum approbatum & desi-
deratum adipiscantur, eoq; cum voluptate quādā persuan-
tur. Denique apud Aristotelem l. d. amicitia triplex
reperitur distributio, quarum prima desumitur, par-
tim à causa efficiente, partim finali amicitia, quæ est τὸ
ἀγαθὸν φίλον bonum amabile. Hoc verò cūm triplex sit,
honestum, utile & jucundū; hinc etiam fit, ut amicitia alia
honestum sit, alia utilis, alia jucunda. Alterum desumitur ex
adjuncta dignitate personarū in amicitiam coeuntium,
quæ cūm sint æquales vel inæquales, hinc ab Aristotele alia
amicitia ἐν ἰσότητι in equalitate; alia ἐν ὑπεροχῇ in quādā
eminentia & excellentia esse constituitur. Tertia duci-
tur à differentijs societatis humanæ. Hæc enim cūm sit
vel privata vel publica; hinc etiam amicitia aliadicatur pri-
vata, alia publica seu politica. Goclenius disput. Eth.
16. pag. 104. & seq.

*Nulla est amicitia
sua absq; amore:
sicut a oculis ex
rom in alio cognitum
approbatione & ap-
petitione. Timpl.
Eth. pag. 100
& seq.*

as. 509.

Q U Æ S T I O II.

An Amicitia spiritualis quæ est propter pietatem,
differat ab amicitia civili, quæ est pro-
pter honestatem?

Sic

Sic statuit Keckerm. hęc potissimum adductus ratione:
 Virtus est vel spiritualis vel moralis, uti & nos in auctuario
 nostro secundo harum questionum Ethicarum susius diduce-
 mus. Ergo & amicitia, quę fructus virtutum, uti jam di-
 ximus, maxime principalis erit vel spiritualis vel moralis.
 Addit tamen idem Keckerm. quod harum unā non tollat
 alteram, sicut honestas non tollit pietatem, aut pietas hone-
 statem: & possit esse aliquis alicui amicus moraliter, cui non
 sit amicus spiritualiter, hoc est, possit conspirare cum aliquo in
 exercitio honestatis, cum quo non conspirat in exercitijs pie-
 tatis. Proinde, inquit idem, quemadmodum doctrina Theolo-
 gica revera distinguitur ab Ethica: ita nemo negat differre a-
 micitiā civilem ab amicitia spirituali & Theologica. Ke-
 cker. in præcognit. Syst. Ethic. pag. 7. & lib. 3. syst. E-
 thic. cap. penult. pag. 361. *Ethica etiam differat à Theologia, tamen*
cum ea ne ubi quam pugnet; nam boni mores non repugnant pietati;
sed potius ad pietatem animam hominis preparant.
 Nos uti hęc maximam partem non improbamus;
 ita nonnulla aliquid limitationis admittere possunt in i-
 pla disquisitione ostendemus.

QUESTIO III.

An Amicū ab amico sit necessariò redamandus?

Cum certum sit ad constituendam amicitiam requiri,
 mutuum recipumq; amorem, non immeritò queritur, an
 sit necesse, ut qui amat, à re amata ametur? Et quidem
 hęc jure optimo quispiam suspicabitur, id necessari-
 um esse.

¶ 3

I. Quia

1. Quia cum amans ob similitudinem amet alium, est necesse, ut ob eandem similitudinem vice versa ab altero ametur. Piccol. grad. 7. c. 7. 2. Amantem non redamare genus est iniustitia, cum probitate sumopere pugnans: Idem ibid. At nihil remuneratione benevolentia, nihil vicissitudine officiorum jucundius Cic. in Lxl. nihilq, minus hominis, quam non respondere amore ijs, a quibus provocere. Epist. 1. ad Brut. 3. Qui verè amat seipsum tradit amato, a quo non potest non amari, cum unus quisq, per naturam amet ea, que sunt sua. Piccol. l. d.

Verum enim verò ipsa communis experientia luculenter attestatur, amare multos, & non amari: adeq, exinde tam frequentes hac de re extant amantium quarimonie.

Pro decisione notandum, amorem hoc in loco dupliciter considerari & unum genus amoris ab altero longè distingui. Datur enim primò amor lascivus quærens jucundum: datur amor quærens utile: datur denique amor quærens honestum. Si loquimur de amore quærente utile vel jucundum, non est necesse, ut qui amat, redametur: potest enim unus alteri jucunditatem vel utilitatem præbere, at non vice versa. Si verò vir probus honestè amatur, tenetur redamare, ac ut probus necessariò & per se alterum amat; ex eventu tamen potest secus contingere. Vide plura de hac quæstione apud Piccol. Grad. 7. cap. 7.

QUÆSTIO IV.

An Amicitia etiam inter malos esse possit?

Quoad delectationem aut commodum tum probis cum malis, tum malis inter se amicitia quod intercedere, longè notius est, quam ut operosiore explanatione indigeat

digeat. 7. Nicomach. c. 4. Ceterum honesta amicitia, que ab Aristotele modo *xopia propria*; modo *teleia perfecta* dicitur amicitia tantum proborum hominum est, neque ad malos se unquam extendit: 1. Quia hac vera & germana amicitia fundamentum habet virtutem, qua amor utrinque elicitur. Apud malos nullus est virtuti locus. Ergo nec amicitia ibi locus esse potest. Quo nomine pulcherrime disputat Lælius in Dialogo de amicitia, inter conjuratos veram amicitiam non oriri, propterea quod illi ipsi a virtute sint alieni. Et alibi Cicero: Cum, inquit, conciliatrix amicitia sit virtutis opinio, difficile est amicitiam manere, si a virtute defeceris. 2. Vera amicitia veram dilectionem exposcit. Vera dilectio ad verè bonum tendit, rectumque judicium exposcit: judicium rectum & verè bonum seorsim a virtute & probitate consistere nequeunt. Ergo. Piccolom g. 7. c. 4. Et Vera amicitia debet esse firma, fixa & stabilis. Atqui mali non tantum a se ipsis disident, sed etiam ab alijs. Habent enim animum fluctuantem, & qui perpetuo velut a vitiorum fluctibus torqueatur & distorqueatur. Quemadmodum enim probitas est semper sibi consimilis; sibi amica, suaque natura amabilis: Ita improbitas sibi est dissimilis, sibimet adversa & odiosa alijs: Probitas necit; improbitas solvit & dissipat. Probitas est fidelis; infida improbitas. Illa est grata Deo; hac ingrata DEO & hominibus. Propterea recte dixit Seneca: Solus sapient sit, affirmare. Et Plato in Lyfide asserit: Verum mihi videntur bonos dicere similes esse invicem, & amicos; improbos autem nunquam vel sibi ipsis, vel ~~inconsimi-~~ *inven* similes esse, sed stolidos penitus & instabiles. Videatur Piccolom. grad. 7. c. 4. pag. 578. *Cap. 8. Et 5. r. 3. pag 299.*

QUÆSTIO V.

An vera amicitia sit calumnijs & criminationibus exposita?

Veram

Veram honestam amicitiam criminationibus mi-
nimè patere, Philosophorum effatum est Aristot. 8. Ni-
comach. c. 5. Gol. & Caf. l. 8. c. 4. & 13. Magir. in l. 8.
Nic. c. 4. & 13. Donald. l. 2. c. 8: pro quo ita pugnamus.
1. Quia hæc amicitia ita amicos sibi mutuo conjungit, ut cer-
tent quodammodo inter se officijs, studeantq; quam plurimis
se afficere; unde fit, ut nec querelis, nec suspicionibus talis a-
micitia obnoxia sit. Arist. l. 8. Nicom. c. 13. Donald. l. d.
2. Nullus ibi quærimonijs locus esse potest, ubi nequid con-
tracta & confirmata fidei titubet ac fluctuet, usquequaq; ma-
ximè prava vetur. 3. Neq; facile isti, qui non temerario quo-
dam ausu confluxerunt; sed longo temporis tractu, longâ atq;
diligente exploratione & conversatione benevolentia colle-
gerunt & amicitiam construxerunt, delatoribus aures pate-
faciunt, non illorum calumnijs & imposturis circumveniuntur,
non deniq; ipsi suspicionis veneno, ac si semper aliquid ab ami-
co violetur, mentes suas inficiunt. Rectè igitur Cicero ad
Quint. Frat. *Ut quisque est vir bonus: ita difficilimè esse ali-
os improbos suspiciatur.* Et Seneca Epist. 3. *si aliquem amit-
cum existimas, cui non tantum credis, quantum tibi, vehe-
menter erras, & non satis nosti vim vera amicitia.* Et bene
Menander.

*Calumnijs quisquis fidem præbet citò,
Aut ipse mente moribusq; est improbus,
Aut mente eadem cassus, aut prorsus puer.*

QUÆSTIO VI.

Quomodo oriantur criminationes in amicitijs,
utilitatis causâ contractis, & quomodo eæ
dissolvendæ sint?

Amicitia ista, quæ propter utilitatem contrahitur,
aut est Moralis aut Legitima. Arist. 8. Nicom. cap. 13.
Moralis

Quint. p. 320.

Moralis est, in qua beneficia communicantur & compensantur non ex pacto, sed ex amicorum benevolentia & arbitrio: itaq; amico munus dat, operam suam gratis locat, hospitium largitur, comitatur, defendit, nullo pacto talionis interveniente. In hac nascuntur criminationes, quando alter, qui beneficium accepit, gratitudine non respondet expectationi ejus, qui beneficium contulit. Etsi enim beneficium conferens, non dixit se Talionis spe facere, tacite tamen sperat: quoniam omnes ferè homines volunt & simulant honestatem, clam tamen utilitatem honestati præferunt. Legitima est, in qua beneficia communicantur certâ lege & pacto remunerandi. Estq; hæc vel stricta vel liberalis. Stricta est in qua beneficij compensatio statim fit. Vocat hanc Aristoteles ἀγοραία Forensis seu Mercatoriam, quod sicut ementes & vendentes in foro paria paribus statim reddunt; ita tales amici beneficia beneficij nullâ habitâ invicem fide commutent. Ideoq; & Seneca istiusmodi amicitiam legitimam negotiationem vocat, non amicitiam. Liberalis est, in qua ex pacto ad tempus solutio differtur. Hic verò oritur rixa & controversia, si ad præstitutum tempus solutio non fiat.

Cæterum ad has criminationes dissolvendas via omnium cōmodissima est, ut amicus beneficio affectus, si par referre potest, reipsâ beneficium referat, & verbis profiteatur statim ab initio, se primo quoque tempore, quando & occasio & potestas referendi dabitur, cum fænore gratiam relaturum. Quod si verò occasio non dabitur beneficium reponendi, verbis mora erit lenienda, & vel spe certâ futuræ gratitudinis amicus demulcendus, vel confessione imbecillitatis ad condonandum inducendus.

QUÆSTIO VII.

B

Amicitia

Amicitia utilis quare inter senes potissimum
existere soleat ?

Gal. 303.

Respondemus, id exinde fieri, quod senes naturam quasi & proprio ætatis vitio sint Philoxenarum avari ac pecuniam amantes. Nos senes, inquit Terentius, naturam ad rem sumus attentiores: & cum cetera vitia in homine senescunt, sola avaritia in ea juvenescit. Seneca. Senes enim quominus ipsis restat via: eo plus colligunt viatici Cicero. Quia enim non possunt amplius laborare & necessaria sibi procurare, quemadmodum in juventute: ideo eo magis amant pecuniam quia sperant per eam se posse sibi comparare ea, quae amplius proprijs viribus & corporis robore comparare non possunt.

Nonnunquam tamen & juvenes utiliter amicitiam colunt, ij nimirum, qui moribus senilibus præditi & avari facti sunt vel ex conversatione cum senibus vel coacti paupertate. Aristot. 7. Nicom. c. 3.

QUÆSTIO IIX.

Quare honesta amicitia sit adeo rara ?

Gal. 299.

Philosophus 9. Nicom. c. 3. veram & honestam amicitiam hanc assignat qualitatem, quod admodum rara sit: cujus rei nos has adducimus rationes. *1. Quia omnia perfecta, rarissima sunt.* Atqui vera & honesta amicitia perfecta est. *1. Quia in illa homines mutuo se amant propter se & non propter aliud, cum virtus sit bonum per se, & virtuti per se amentur.* *2. Quia est stabilis & firma: quoniam ipsa virtus, quae causa ejus efficiens procreans est, una altissimis defixa radicibus, quae nunquam vi labefactari potest, nunquam dimoveri loco.* Cicero Philip. 4. *Stabilitas autem & firmitas sunt signa perfectionis; quemadmodum omnia imperfecta non sunt diuturna.* *3. In se complectitur omnia*

omnia ea, qua amicis inesse debent: siquidem viri boni non solum honesti, sed etiam utiles & jucundi sunt. Ergo. **Quia** 11
tantum inter bonos locum habet. Atqui, ut habet Virgilius:

Vir bonus & sapiens qualem vix repperit unum

Milibus è multis hominum consultus Apollo.

Et bene Iuvenalis satyr. 13.

Rari quippe boni vix sunt numero totidem, quot

Thebarum portæ, vel divitis ostia Nili.

Hinc Cicero in Lælio affirmat, raros esse homines, quibus insit causa cur diligantur: adeoque, hinc factum, ut omnibus seculis vix tria aut quatuor paria amicorum fuerint reperta.

III **III.** Quia non citò contrahi potest; sed temporis diuturnitate indiget, & longâ conversatione nobis ad eam opus est, secundum dictærium illud antiquissimum: Prius aliquot modios falis simul edendos esse, quàm veri amici sese rectè cognoscant. Atque hoc est, quod Cicero ait, tempus adhibendum esse, ut cum, quem in amicitia admittere velis, prorsus cognoscas. Sunt, ait, firmi, stabiles & constantes eligendi, cuius generis est magna penuria, & judicare difficile est, sanè nisi expertò. Experiendum autem est in ipsa amicitia: ita præcurrit amicitia iudicium, tollitque experiendi potestatem. Est igitur prudentis sustinere, ut cursum, sic impetum benevolentia, quo utamur quasi aquis tentatis: sic amicitijs, aliquâ parte periclitatis moribus amicorum.

QUÆSTIO IX.

Undenam petenda sit *ἀξία* in compensatione amicitia?

Bene Philosophus 9. Nicom. c. 1. τὸ ἀνάλογον ἰσότης καὶ ὁμοίωσις τὴν Φιλίαν, æqualitas & mutuum conservat amicitias, idemque neglectum easdem diffuit. Sic enim & in Politica societate sutori pro calceis compensatio fit secundum *ἀξίαν*; item textori & reliquis.

B 2

Itaq;

Gal. 3260

Itaq. ut docet Aristoteles 5. Nicom. inventus est nummus quasi communis mensura, ad quem omnia referuntur, quibus omnia metitur. Quomodo autem ἀξία in compensatione amicitiae aestimanda sit, distinctione intelligemus. Nam de beneficio referēdo stipulatio inter amicos aut intercessit, aut non intercessit. Si intercessit: is qui prior dat, videtur permittere fidei accipientis, quantum retribuere justum putet: qui verò accipit, si pro beneficio gratiam referre nequeat, meritò reprehendendus est; ut Sophista pollicentes se rerum omnium cognitionem et sapientiā tradituros discipulis. Ut igitur in promittendo impudentes sunt avaritia causa: ita in praestando perfidi, causa impotentiae. Si verò stipulatio non intercessit, tum à dante aliquid in accipientem transfertur, vel ἀπλῶς καὶ δι' αὐτὸν propter ipsum, quia dignus sit: tum is qui accepit, remunerationem spontè suā facere debet: est enim gratitudo ista virtutis propria. Etsi enim par gratia rependi nequit: at quanta tamen potest, rependatur. Arist. l. d.

QVÆSTIO X.

Cum igitur par gratia καὶ ἀξία amico sit referenda, an omnia omnibus referre conveniat?

Quaestio hac ut distinctius percipiatur in tres, velut ex isto trunco manantes ramos deducenda est. An filius parenti omnis generis cultū debeat? 2. Utrum amico cui vis benè de nobis merito ἀντιδοτέον; an verò bono viro δοτέον sit? 3. Collatis inter se amicis, quorum alter nullū habet beneficium, alter nonnulla, vel uterq; paria contulerit, quibus maxime obligemur.

Ad has quaestiones in genere respondemus, difficile quidem esse, ob circumstantiarum diversitatem exactè hæc definire; certò tamen tenendum, non quavis qui-

quibusvis tribuenda, sed pro honestatis, necessitatis,
 meritorum & necessitudinis varietate mutanda. Ue
 verò κατὰ μέγεθος singula enucleentur. I. Non omnia pa-
 rentibus tribuenda sunt. Quandoquidem alia debentur pa-
 rentibus, alia socijs, alia benefactoribus: non secus ac Jovi, non
 quævis animalia mactantur, non quivis promiscue, sed qua
 sanguine vel affinitate attingunt, ad nuptias, funera & si-
 milia invitantur, V.g. I. Parentibus debetur τροφή καὶ τιμὴ At
 alimenta & honor. 2. Senibus ἡμῶν propter aetatem: cujus spe-
 cies sunt assurgere, loco cedere, primæ sedes, accubitus, caput
 aperire, deducere, comitari, parentes vocare &c. 3. Socijs
 & fratribus ἀντιπροσώπια, libera censura de omnibus dictis & fa-
 ctis, & κοινότης omnium rerum: 4. Cognatis, tribulibus, ci-
 vibus tribuendum est suum cuique κατὰ δυνάμειν καὶ ἀρετήν, pro
 ut quisque nobis proximus aut vir optimus est, aut officiosissimus.
 Eset itaque filij stulti officiosè, patri ignaro, quàm Medico gna-
 ro obtemperare malle: aut patrem imperitum potiùs, quàm a-
 lium rei militaris peritum, ad imperium suo suffragio promove-
 re. II. Quin amico de nobis bene meritò potius sit gra-
 tia, ὡς ἀποδοῦναι reponenda, quàm viro bono nondum
 amico, gratificandum, ὡς ἐπιτροπὴν, quis dubitaverit?
 III. Sic rationi magis consentaneum est, ut amici in
 nos hæctenus multum benefici, quàm vel benevoli tan-
 tum, vel minus benefici, ex beneficentiæ nostræ fonti-
 bus hauriant. Incidere tamen possunt tempora, quæ contra-
 rium jubent: nec enim ferendus esset, qui scurræ, cujus libe-
 ralitate à prædonibus fuerit redemptus, à piratis captum, liberet
 potiùs, quàm Patrem: siquidem dôtus non rarò ἀλλόδοξα cense-
 tur præferenda: imò hæc aliquando negligenda, ut frustra
 prodigus, qui Platonem pecuniâ juverit, Talionem à Platone
 expectet, cum sciat prodigum, in luxum & meretricis ad pe-
 cuniam

cuniam profusurum. Aristot. Nicom. c. 2. Donald. disp. Ethic. 11.

COROLLARIA.

I. *Quæ lex in amicitia tenenda? Respondet Cicero: Hac prima lex in amicitia sancitur, ut neq₃ rogemus res turpes, neq₂ faciamus rogati, & ut ab amicis honesta petamus & amicorum causâ honesta faciamus, nec expectemus dum rogemur, sed studium semper adsit, cunctatio absit, consilium verum dare gaudeamus liberè, plurimumq₂ in amicitia amicorum benefuadentium valeat auctoritas. In Lælio.*

II. *Anne ergo probandum exemplum Chusai Arachitæ 2. Sam. 16. qui cum pro jure suo in Davidem amicitia illi officiosus esse vellet, alterum nempè Absolonè dolo decepit? Negat Lamb. Danaus in tractatu de amicitia Christ. pag. 27. Nos distinguimus.*

III. *An fœdera cum impijs sint licita? Disting.*

4. *Quid*

IV. Quid habendum sit de affinitate & expeditione Josaphati cum impio Acha-
bo 2. *Chron.* 18. & 19?

V. *An rectè dictum ab Epicuro, quæren-
dum amicum, ut si opus sit, habeas, qui ju-
vet: si ægrotes, habeas qui assideat? Resp.
Seneca Epist. 9. ad Lucilium: Longè suavi-
or est amicitia, quæ prodest alteri, quàm
quæ juvatur ab alio. Quærendus ergo a-
micus est, ut habeas cui prodesse possis,
ut habeas, cui tu, si ægrotet, possis assi-
dere.*

SOLI DEO GLORIA.

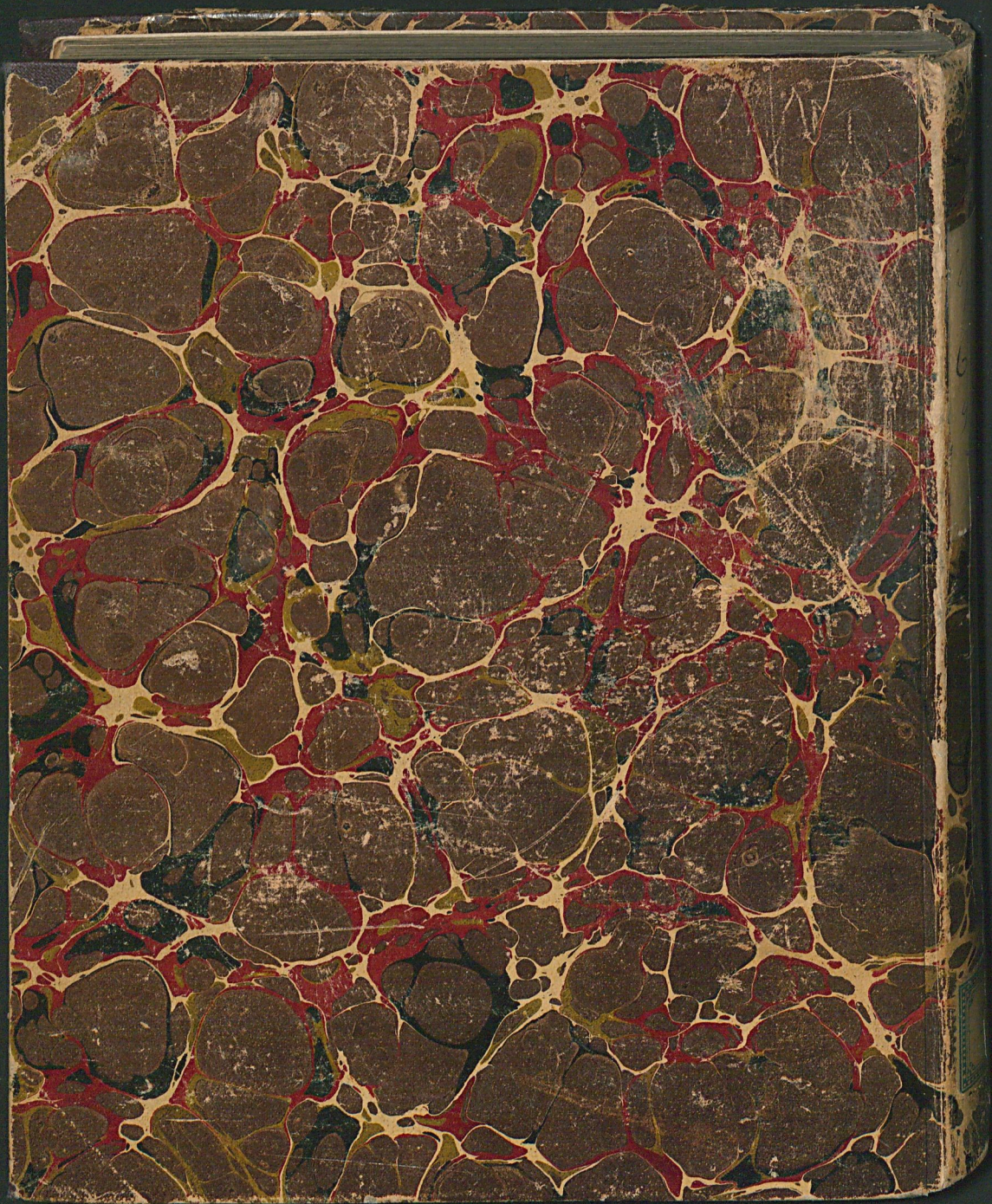

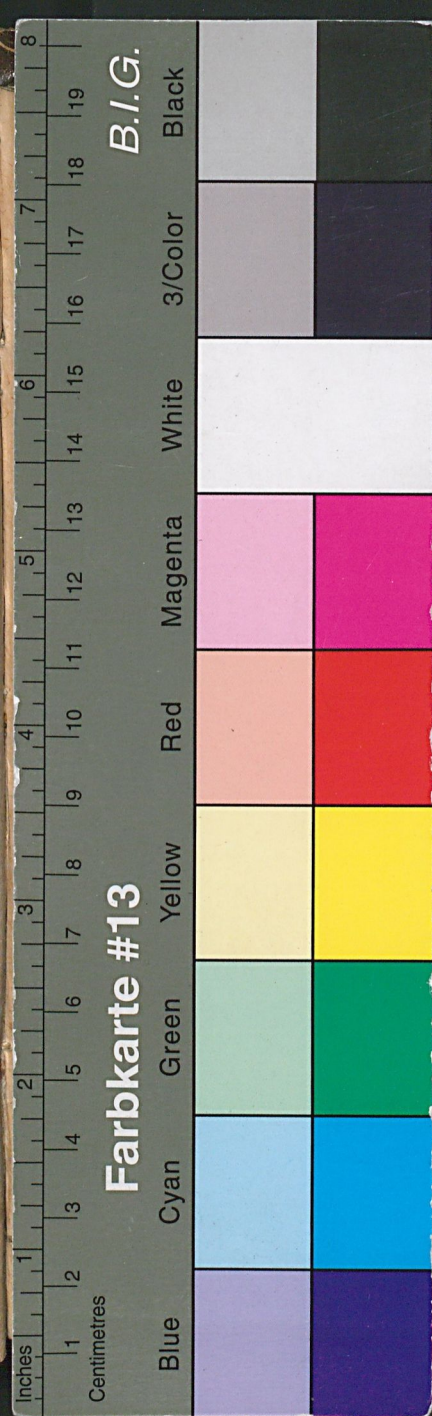

X2677027

VD 17

QUAESTIONUM
UM DECAS X.

De
CITIA.

Quam
GRATIA DIVINA
bergensium Academia,
RÆSIDIO

CI VELSTENII,

oralis Prof. Publ.
ndam suscipiet
US BARTOLDI
vera-Saxo.

emb. horis locoq, consuetis.
clesiaft. 6.

*comparatio, & non est digna
genti contra bonitatem fidei
edicamentum vite & immor-
t Dominum, inveniunt illum.*

TEBERGÆ
NNIS GORMANNI,
o M. D. CX.

247
1101

